

не сполучишъ да си намѣришъ съпругъ, годишна-та ти пенсія ще я смаляхъ на половинъ, а на мѣсто другытъ петстотинъ ще ти дамъ отеческото си благословеніе.»

Тѣзи златоустовска проповѣдь много нажели Г-жа Кора, и ето защо тя отъ три години насамъ търси мъжъ, нѣщо, сирѣчь, ужъ най-обыкновенно, но и твърдѣ драгоцѣнно. Съкій день тя хвърляше мрежи всрѣдь безчисленныя и пѣстъръ народъ който наводнява Нью-Йоркъ, но едвамъ ги помирисваха по тлѣстытъ рыбы и са обръщаха на бѣгъ; и Кора оставаше мома при сичкытъ си трудове. Отъ най-напрѣдъ тя са мъчаше да улови нѣкой миллионникъ, и малко по малко доде и на по плиткытъ воды които иматъ по тънky рыбы. А между туй, времето са изминувахе и тя съ ужасъ гледаше че приближава петъ годишный-тъ срокъ и съ него загубата на петъ-тъ стотинъ търкалесты. Славата за хубость-та ѝ растѣше безпрестанно, а за момытъ, за нежененытъ, прочутата хубость е хубость безполезна. По мое мнѣніе, много опасно мысляхъ да са счита челѣкъ и съ най-силнытъ и най-опытнытъ. Кора съдѣше на най-высокото стѣпало на хубоститѣ, но припомнете си Аристиди и селянина. Какъто на послѣдніа бѣше умръзнуло да чува Аристиди праведенъ, тѣй и на Нью-Йоркчанытъ бѣше умръзнуло да чуватъ Кора да я наричатъ прекрасна. Тѣзи истина я осѣщае и тя, и заради туй обръщае